

Reménység Jézus Krisztuson keresztül

Miért van szükségem Jézus Krisztus segítségére ahhoz, hogy tökéletessé váljak?

J. Devn Cornish elder a Hetvenektől ezt tanította:

„[A]z egyháztagnak gyakran a következőket kérdezik: »Elég jó ember vagyok?« Vagy: »Valóban sikerül majd eljutnom a celestiais királyságba?« Természetesen nem létezik olyan dolog, hogy »elég jónak lenni«. Egyikőnk sem tudná soha »kiérdemelni« a szabadítást vagy »rászolgálni« arra, azonban teljesen rendjén való azon tünődni, hogy az Úr előtt elfogadható életet élünk-e. Én legalábbis így értelmezem ezeket a kérdéseket. [...]

Hadd fejezzem ki magam tisztán és érthetően. Azokra a kérdésekre, hogy *Elég jó vagyok-e?* vagy *Képes leszek-e rá?*, a válasz az, hogy: *Igen! Elég jó leszel, és igen, képes leszel mindvégig kitartani, amennyiben folyamatosan bűnbánatot tartasz, és nem keresel kifogásokat vagy lázadsz.* A menny Istene nem egyfajta szívtelen játékevető, aki csak egy jó okra vár, hogy kiállítson bennünket a mérkőzésből. Ő a mi tökéletesen szerető Atyánk, aki mindennél jobban vágyik arra, hogy minden gyermeke visszatérjen Hozzá, és családokként örökre Vele éljenek. Ő valóban azért adta az Ő Egyszülött Fiát, hogy mi el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. Kérlek benneteket, hogy higgyétek el, és legyen reményetek és vigasztok ebben az örök igazságban. Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy sikerrel járjunk. Ez az Ő műve és dicsősége.” (Vö. J. Devn Cornish: *Elég jó vagyok? Képes leszek rá? Liahóna*, 2016. nov. 32–33.)

Mit tehetek azért, hogy tökéletessé téssek Jézus által?

Carol F. McConkie nővér, korábbi első tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében, ezt tanította:

„A szentség iránti reményünk Krisztusban, az Ő irgalmában és kegyelmében összpontosul. A Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hittel tisztává és szeplőtelené válhatunk, ha megtartóztatjuk magunkat az istentelenségtől [lásd Moróni 10:32–33] és őszinte bűnbánatot tartunk. Víz által megkeresztelkedünk a bűnök bocsánatára. Lelkünk megszentelődik, amikor nyitott szívvel befogadjuk a Szentlelket. Hetente részesülünk az úrvacsora szertartásában. Az igazlelkűségre való őszinte vágygal kísért bűnbánat lelkületében szövetségben fogadjuk, hogy készek vagyunk Krisztus nevét magunkra venni, Őrá emlékezni, és parancsolatait betartani, hogy Lelke mindig velünk lehessen. Idővel, amint folyamatosan törekszünk eggyé válni az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel, részesei leszünk az Ő isteni természetüknek [lásd 2 Péter 1:4].” (Carol F. McConkie: *A szentség ékessége. Liahóna*, 2017. máj. 10.)

Dale G. Renlund elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította:

„...Isten sokkal inkább törődik azzal, hogy kik vagyunk és kivé válunk, mint hogy kik voltunk egykor. Az számít neki, hogy nem adjuk fel a próbálkozást.” (Dale G. Renlund: *Az utolsó napi szentek nem adják fel a próbálkozást. Liahóna*, 2015. máj. 56.)